I sag 795/79

angående en anmodning, som i medfør af EØF-traktatens artikel 177 af College van Beroep voor het Bedrijfsleven, Haag, er indgivet til Domstolen for i den sag, som verserer for nævnte ret mellem

HANDELMAATSCHAPPIJ PESCH & CO. BV, Voorthuizen,

og

HOOFDPRODUKTSCHAP VOOR AKKERBOUWPRODUKTEN, Haag,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets forordning (EØF) nr. 974/71 af 12. maj 1971 om visse konjunkturpolitiske foranstaltninger, der skal træffes inden for landbrugssektoren som følge af den midlertidige udvidelse af grænserne for kursudsving i visse medlemsstaters valutaer (EFT 1971 I, s. 231) og af Kommissionens forordning nr. 1380/75 af 29. maj 1975 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende monetære udligningsbeløb (EFT 1975 L 139, s. 37) samt af den fælles toldtarif,

afsiger

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af afdelingsformand A. O'Keeffe, dommerne G. Bosco og T. Koopmans,

generaladvokat: H. Mayras
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

I — Faktiske omstændigheder og skriftveksling

1. I tidsrummet november 1976 til og med oktober 1977 udførte selskabet Pesch & Co. BV (herefter benævnt »Pesch«), Voorthuizen, Nederlandene, nogle partier præpareret majsstivelse, der indeholdt 5 % calciumklorid og 5 % magnesiumklorid, fra denne medlemsstat til Det forenede kongerige.

I den pågældende periode blev de monetære udligningsbeløb, der gjaldt ved indførsel til Det forenede Kongerige for produkter udført fra Nederlandene, efter aftale med Det forenede Kongerige udbetalt direkte af Nederlandene i henhold til artikel 2 a Rådets forordning nr. 974/71 som ændret ved Rådets forordning nr. 1112/73 af 30. april 1973 (EFT 1973 L 114, s. 4), der bestemmer følgende:

»Når varer, der er udført fra en medlemsstat, er blevet indført i en medlemsstat, hvem det påhviler at yde et udligningsbeløb ved indførsel, kan den eksporterende medlemsstat, efter aftale med den importerende medlemsstat, betale de udligningsbeløb, der skal ydes af den indførende medlemsstat. I så fald ydes der intet udligningsbeløb af den indførende medlemsstat for varer med oprindelse i den pågældende medlemsstat

...

Kommissionens forordning nr. 1380/75 af 29. maj 1975 fastsætter, navnlig i artikel 11, de nærmere gennemførelsesbestemmelser til den i ovennævnte artikel 2 a foreskrevne ordning. I det af sagen omfattede tidsrum bestemte artikel 11, stk. 2, i denne forordning bl.a. følgende:

»Den udførende medlemsstats betaling af det monetære udligningsbeløb, som skulle ydes af den indførende medlemsstat er betinget af, at der føres bevis for afslutningen af toldbehandlingen ved indførsel og opkrævningen af told og afgifter med tilsvarende virkning, som skal betales i den indførende medlemsstat.«

Det følger af andre bestemmelser i samme stykke 2, at beviset skal føres ved fremlæggelse af det kontroleksemplar (T-5-eksemplar), som er nævnt i artikel 1 i forordning nr. 2315/69, opretholdt som artikel 10 i forordning nr. 223/77 af 22. december 1976, der trådte i kraft den 1. juli 1977 (EFT 1977 L 38, s. 20). I kontroleksemplaret skal rubrik 104 udfyldes, idet det ikke benyttede skal overstreges, og der skal tilføjes angivelsen »bestemt til forbrug i (den indførende medlemsstat)«. Det kompetente toldsted i bestemmelsesmedlemsstaten skal dernæst i rubrikken »kontrol med benyttelse og/eller bestemmelse« anføre angivelsen »monetært udligningsbeløb gældende den (datoen for overgang til forbrug), ikke ydet i (den indførende medlemsstat).«

2. Ved udførslen fra Nederlandene blev det pågældende produkt tariferet under

position 35.05 A i den fælles toldtarif, der bl.a. omfatter »opløselig stivelse«. I overensstemmelse med denne tarifering ydede Hoofdproduktschap voor Akkerbouwprodukten, der er Nederlandenes kompetente organ for gennemførelsen af den fælles landbrugspolitik, først de monetære udligningsbeløb, der gjaldt ved *udførsel* af de produkter, som henhører under den nævnte position.

De britiske toldmyndigheder mente imidlertid, at de pågældende produkter henhørte under position 23.07 B I c 1 i den fælles toldtarif, der omfatter

»foderstoffer med tilsætning af melasse eller sukker; andet tilberedt dyrefoder ... med indhold af stivelse på over 30 vægtprocent ... uden indhold af mælkeprodukter eller med indhold af mælkeprodukter på under 10 vægtprocent«,

og underrettede de nederlandske myndigheder herom ved en angivelse på kontroleksemplaret T 5. På grundlag af denne meddelelse besluttede det nederlandske interventionsorgan ikke at udbetale Pesch de monetære udligningsbeløb, der *ved indførsel til Det forenede Kongerige* gjaldt for position 35.05 A, men udbetalte selskabet de *mindre* beløb, som gjaldt for varer henhørende under position 23.07 B I c 1 i den fælles toldtarif.

Selskabet indbragte afgørelsen for College van Beroep voor het Bedrijfsleven, som ved dom af 2. november 1979 i medfør af traktatens artikel 177 har forelagt Domstolen følgende spørgsmål:

»1. Skal artikel 2 a i Rådets forordning (EØF) nr. 974/71 og artikel 11, stk. 2, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1380/75 fortolkes således, at den eksporterende medlemsstat — når Domstolen endnu ikke har truffet afgørelse om tariferingen af et produkt efter den fælles toldtarif — ved fastsættelsen af det monetære udligningsbeløb, som denne medlemsstat skal udbetale ved importen af det pågældende produkt til den importerende medlemsstat, fuldt ud er bundet af den vurdering, som er foretaget af den importerende medlemsstat og meddelt den eksporterende medlemsstat, med det resultat, at den eksporterende medlemsstat — når der efter dennes vurdering af varens sammensætning og dens tarifering efter den fælles toldtarif ikke skulle betales noget monetært udligningsbeløb ved eksport, eller der skulle betales et lavere beløb — i overensstemmelse hermed er forpligtet til ved import af produktet til den importerende medlemsstat ikke at betale noget monetært udligningsbeløb eller at betale et lavere beløb,

eller

skal de fællesskabsretlige bestemmelser fortolkes således, at den eksporterende medlemsstat også ved tildeling af monetære udligningsbeløb ved import til en anden medlemsstat, træffer endelig afgørelse om betaling og fastsættelse af de beløb, der skal udbetales?

2. Skal et produkt, som består af 90 % majsstivelse, 5 % calciumklorid og 5 % magnesiumklorid, henføres under position 35.05 A, position 23.07 B I c 1 eller under en anden position i den fælles toldtarif?«

3. En udskrift af forelæggelsesdommen er indgået til Domstolen den 8. november 1979.

I medfør af artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen er der indgivet skriftlige indlæg af selskabet Pesch, repræsenteret af direktør H. R. Buys, af regeringen for Det forenede Kongerige, repræsenteret af R. D. Munrow fra Treasury Solicitor's Department, som befuldmægtiget, og af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, repræsenteret af H. J. Bronkhorst, den juridiske tjeneste, som befuldmægtiget.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

Domstolen har ved kendelse af 12. marts 1980 i medfør af procesreglementets artikel 95 henvist sagen til første afdeling.

II — Indlæg indgivet i medfør af artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen

Indledningsvis anfører *Pesch* vedrørende det *første spørgsmål*, at sagsøgtes opfattelse afgjort er forkert. Ordningen med monetære udligningsbeløb har — inden for Fællesskabets medlemsstaters samhandel med landbrugsprodukter — til formål så nøjagtigt som muligt at udligne de prisforskelle mellem de forskellige medlemsstater, som skyldes valutariske foranstaltninger, og denne nøjagtighed er alene begrænset af ordningens praktiske gennemførlighed. Det er klart, at samme kompetente myndigheds anvendelse af forskellige positioner på samme produkt, alt efter om det drejer sig om udførsel fra den udførende medlemsstat eller indførsel til bestemmelsesmedlemsstaten, nødvendigvis fører til opkrævning eller ydelse af monetære udligningsbeløb, der er større eller mindre end de af fællesskabsmyndighederne tilsigtede beløb, hvorfor dette må være ulovligt.

Pesch gennemgår dernæst de forordninger, der finder anvendelse i nærværende sag. Gennemførelsesbestemmelserne til regelen i artikel 2 a i forordning (EØF) nr. 974/71 er indeholdt i artikel 11 i forordning (EØF) nr. 1380/75, hvis stykke 2 betinger den udførende medlemsstats betaling af det monetære udligningsbeløb, som skulle ydes af den indførende medlemsstat, af fremlæggelsen af et »kontroleksemplar«, der beviser afslutningen af toldbehandlingen ved indførsel samt opkrævningen af told og afgifter med tilsvarende virkning, som skal betales i den indførende medlemsstat. Disse gennemførelsesbestemmelser er i overensstemmelse med de almindelige bestemmelser vedrørende udstedelse og anvendelse af kontroleksemplar T 5 vedrørende fællesskabsforsendelse, således som bestemmelserne nu er affattet i artiklerne 10-13 i forordning (EØF) nr. 223/77.

Når der gøres brug af den i artikel 2 a i forordning (EØF) nr. 974/71 hjemlede mulighed, skal de nævnte fællesskabsretlige gennemførelsesbestemmelser anses for at være således gældende, at de udelukker alle øvrige bestemmelser, hvilket fremgår af Domstolens almindelige praksis og bekræftes af Kommissionen i den fjerde betragtning til forord-

ning (EØF) nr. 1820/79 (EFT L 208, s. 13).

Videre anfører Pesch, at disse gennemførelsesbestemmelser på ingen måde foreskriver, at bestemmelsesmedlemsstaten skal tarifere produktet med henblik på den udførende medlemsstats ydelse af monetære udligningsbeløb. De oplysninger, som den indførende medlemsstats toldmyndigheder skal meddele den udførende medlemsstats myndigheder, er nøje angivet i artikel 11 i forordning (EØF) nr. 1380/75 og omfatter ikke en obligatorisk angivelse af tariferingen.

Ingen vil naturligvis bestride, at bestemmelsesmedlemsstaten har kompetence til at kontrollere tariferingen af produkter, der frembydes for toldvæsenet til indførsel, og at den endog i medfør af artikel 10 a i forordning nr. 1380/75 er forpligtet til at meddele den udførende medlemsstats myndigheder eventuelle uoverensstemmelser vedrørende tariferingen, for at »sikre en ensartet anvendelse af systemet med monetære udligningsbeløb og modvirke omgåelser og fejltagelser«. Det er imidlertid ikke foreskrevet, at den udførende medlemsstats myndigheder ved ydelse af monetære udligningsbeløb i henhold til artikel 2 a i forordning (EØF) nr. 974/71 er bundet af en afvigende tarifering, som meddeles den i medfør af nævnte artikel 10 a. Myndighederne kan naturligvis tilslutte sig den afvigende tarifering, som de har fået meddelt, men hvis de ikke gør det, har de ret til — ja er endog forpligtet til — for indførslen til den indførende medlemsstat at yde det monetære udligningsbeløb, der gælder for den position, som myndighederne selv anser for korrekt.

Denne opfattelse strider ikke mod affattelsen af artikel 2 a i forordning (EØF) nr. 974/71, hvorefter »den eksporterende medlemsstat, *efter aftale* med den importerende medlemsstat, [kan] betale de udligningsbeløb, der skal ydes af den indførende medlemsstat«. Den i artikel 2 a nævnte *aftale* vedrører beslutningen om at anvende den i bestemmelsen fastlagte ordning, men når de pågældende medlemsstater først har besluttet at udnytte denne ret, kan de ikke senere fravige de gældende, ufravigelige gennemførelsesbestemmelser. Den nævnte aftale angår således ikke det beløb, der skal ydes som monetært udligningsbeløb i de enkelte tilfælde.

Videre anfører Pesch, at det følger af ordningen med monetære udligningsbeløb og navnlig af dens formål, at den udførende medlemsstats myndigheder altid skal betale de monetære udligningsbeløb, der gælder ved et produkts udførsel fra medlemsstaten, såvel som ved samme produkts indførsel til bestemmelsesmedlemsstaten, efter samme position.

Den løsning, der således foreslås af sagsøgerne, har den fordel, at den sikrer en ensartet tarifering både ved udførslen og ved indførslen til bestemmelseslandet og at den fjerner en kilde til uoverensstemmelser mellem eksportørerne og de nationale myndigheder.

For den nationale ret er rejst det spørgsmål, om det er forsvarligt, at den udførende medlemsstats myndigheder fastsætter den tarifering, efter hvilken der skal betales monetære udligningsbeløb ved indførsel til bestemmelsesmedlemsstaten.

Ifølge Pesch indebærer beføjelsen i artikel 2 a i forordning nr. 974/71 uden tvivl, at der sker et sådant kompetenceskifte.

Der kan desuden rejses det spørgsmål, om den af sagsøgerne hævdede opfattelse medfører, at de britiske myndigheder berøves enhver mulighed for indgriben, selv i tilfælde, hvor de nederlandske myndigheder eventuelt skulle foretage udbetaling af monetære udligningsbeløb ved et produkts indførsel til Det forenede Kongerige på grundlag af en forkert position.

Det er givet, at der består en risiko for, at de nationale myndigheder begår fejl, men både national ret og fællesskabsretten indeholder mulighed for at afhjælpe sådanne fejl, uden at det skulle være nødvendigt, at der opstår en situation som den foreliggende, der er egnet til at hindre samhandelen inden for Fællesskabet. Alt efter tilfældets art er der mulighed for, at vedkommende eksportør anlægger sag ved en national ret (som eventuelt kan gøre brug af EØF-traktatens artikel 177), at Nomenklaturudvalget for den fælles Toldtarif afgiver en udtalelse, at Kommissionen udsteder en forordning om visse produkters tarifering, at Kommissionen nægter at lade EUGFL udrede monetære udligningsbeløb, der er udbetalt efter en for høj sats, samt at Kommissionen i medfør af EØF-traktatens artikel 169 anlægger sag mod en medlemsstat, som udbetaler for store monetære udligningsbeløb. Det fremgår af det anførte, at det ikke er nødvendigt at give bestemmelsesmedlemsstaten en beføjelse til tarifering for at afhjælpe fejl fra den udførende medlemsstats side.

Selskabet Pesch mener desuden, at dets opfattelse har støtte i retssikkerhedshensyn. Hvis det britiske toldvæsens afgørelse binder de nederlandske myndigheder, vil sagsøgerne — idet de ikke kan anfægte de britiske myndigheders tarifering, da de ikke har stilling som part vedrørende denne afgørelse — være tvunget til for en nederlandsk retsinstans at anfægte de kompetente nederlandske myndigheders afgørelse, der tildeler dem et for lavt monetært udligningsbeløb, selv om vedkommende nederlandske myndighed vedrørende de monetære udligningsbeløb ved udførsel ikke er enig med det britiske toldvæsen, hvis opfattelse de imidlertid må forsvare mht. de monetære udligningsbeløb, der gælder ved indførslen til Det forenede Kongerige. Under disse omstændigheder er en retssag efter kontradiktoriske principper en umulighed, hvilket standpunkt i øvrigt deles af sagsøgte i hovedsagen.

Det hedder i Domstolens dom i sag 5/78 (Milchfutter, Sml. 1978, s. 1597), at »på tidspunktet for hovedsagens faktiske omstændigheder var EØF-udførselslandets tarifering ikke bindende for EØF-indførselslandet«. Denne dom er imidlertid ikke relevant i den foreliggende sag, idet den i dommen pådømte tvist angik et tilfælde, hvor to staters toldmyndigheder opkrævede og ydede monetære udligningsbeløb frit og uafhængigt af hinanden.

Dommen i sag 137/78 (Henningsen) er heller ikke relevant for den foreliggende sag, idet det britiske toldvæsen i den pågældende sag havde tariferet produktet

under en position, for hvilken der ikke gjaldt monetære udligningsbeløb, og derfor ikke havde sendt det behørigt påtegnede kontroleksemplar T 5 til den udførende medlemsstats myndigheder. Dette eksemplar skal kun fremsendes i tilfælde, hvor det skal benyttes ved anvendelsen af en fællesskabsforanstaltning, der vedrører varebevægelserne inden for Fællesskabet.

Vedrørende besvarelsen af det *andet præjudicielle spørgsmål* gennemgår Pesch de positioner, som kan komme i betragtning ved tariferingen af det pågældende produkt.

Position 35.05 A ville være anvendelig, såfremt det blot drejede sig om stivelse, men da det derimod drejer sig om en blanding, må de almindelige tariferingsbestemmelser i FTT anvendes. Punkt A, 3, b) i de almindelige bestemmelser fastslår: »skønnes den foran under a) nævnte regel ikke tilstrækkelig vejledende ved tariferingen af blandinger . . ., tariferes de pågældende varer, som om de bestod af det materiale eller den bestanddel, der giver varen dens væsentlige karakter, for så vidt udøvelsen af et skøn herover forekommer mulig«. I en blanding som det foreliggende produkt, der består af 90 % præpareret majsstivelse (opløseligt), 5 % calciumklorid og 5 % magnesiumklorid, er det efter sagsøgernes opfattelse nødvendigvis stivelsesindholdet, der giver varen dens væsentlige karakter.

Efter at Pesch af forskellige grunde udelukker anvendelsen af positionerne 35.05 B og 11.08 A I, henstår spørgsmålet om anvendelsen af position 23.07 B I c 1, der omfatter »foderstoffer«, hvis sammensætning udviser bestemte karakteristika. Det pågældende produkt er imidlertid ikke i sig selv egnet til kvægfoder, men indgår med et indhold af nogle få procent i mælkeerstatninger. Efter Domstolens praksis vedrørende rækkevidden af position 23.07 synes den foreliggende sag at udgøre et typisk grænsetilfælde, og der foreligger gode argumenter både for og imod anvendelsen af position 23.07 B I c 1. I denne situation overlander Pesch afgørelsen til Domstolens skøn.

Selv om det pågældende produkt således kan henføres under position 23.07 B I c 1, kan det imidlertid ligeledes henføres under position 35.05 A. Ifølge punkt A, 3, a) i de almindelige bestemmelser til FTT bør tariferingen herefter ske under position 35.05 A, der indeholder en mere specificeret varebeskrivelse end position 23.07 B I c 1.

Regeringen for Det forenede Kongerige indskrænker sig i sit skriftlige indlæg til at begrunde den tarifering, som har givet anledning til tvisten.

Efter regeringens opfattelse kan en blanding, der består af 90 % inddampet majsstivelse, 5 % calciumklorid og 5 % magnesiumklorid, ikke henføres under position 35.05 i FTT, og navnlig ikke position A. Ved en blanding af cloriderne og stivelsen opstår der ikke en kemisk reaktion. Da stivelsen således ikke undergår nogen ændring som følge af tilblandingen, kan indholdet af stivelse i blandingen ikke betragtes som andet end et bærestof. Uanset om der sket en inddampning eller ej, skyldes produktes

væsentlige karakter af foderstofkomponent indholdet af calcium og magnesium.

Produktet henhører derfor snarere under position 23.07 B.

Dette støttes af Toldsamarbejdsrådets forklarende bemærkninger til position 23.07 og navnlig bemærkning C.

Det pågældende produkt må anses for at være omfattet af definitionerne i de pågældende bemærkninger.

Som det fremgår af Domstolens praksis skal der ved fortolkningen af nomenklaturen i den fælles toldtarif tages hensyn til Toldsamarbejdsrådets Forklarende bemærkninger, navnlig i tilfælde, hvor den fælles toldtarif ikke selv indeholder forklarende bemærkninger til den pågældende position.

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber bemærker — efter en gennemgang af de for sagen relevante elementer i ordningen med monetære udligningsbeløb — vedrørende *første spørgsmål*, at problemet med den udførende medlemsstats betaling af monetære udligningsbeløb ved indførslen til bestemmelsesmedlemsstaten allerede har været forelagt Domstolen i sag 137/78, Henningsen, men ikke fandt nogen løsning ved den pågældende lejlighed, idet Domstolen fastslog, at der for det pågældende produkt ikke gjaldt opkrævning eller ydelse af monetære udligningsbeløb. Kommissionen finder ikke anledning til at ændre synspunkt i forhold til det, den fremførte i Henningsen-sagen.

Det fremgår af de relevante bestemmelser og af hele den ordning, der er indført ved artikel 2 a i forordning nr. 974/71 og uddybet ved artikel 11 i forordning nr. 1380/75, at den administrative behandling af monetære udligningsbeløb ved indførslen hovedsagelig påhviler den indførende medlemsstat, hvorimod den udførende medlemsstats opgave er begrænset til beløbenes faktiske udbetaling.

Det hedder i artikel 2 a, 1. pkt., i forordning nr. 974/71, at »... den eksporterende medlemsstat, efter aftale med den importerende medlemsstat, [kan] betale de udligningsbeløb, der skal ydes af den indførende medlemsstat«. Tilsvarende ordlyd findes i artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 1380/75. Det fremgår klart heraf, at der kun er tale om en beføjelse til at udbetale og ikke til at tildele de pågældende beløb.

Når det må antages, at de i artikel 2 a i forordning nr. 974/71 omhandlede monetære udligningsbeløb henhører under den indførende medlemsstats materielle kompetence, så følger heraf, at denne medlemsstat ligeledes er kompetent med hensyn til tariferingen.

Det må erkendes, at dette — således som man har set det i den foreliggende sag — kan føre til, at der for samme transaktion ved fastsættelsen af monetære udligningsbeløb vedrørende indførslen sker en anden tarifering end vedrørende udførslen. En sådan situation er naturligvis ud fra et retligt synspunkt uholdbar, idet den er i strid med det grundlæggende princip om ensartet tarifering, men medlemsstaterne har herved mulighed for at bilægge sådanne uoverensstemmelser, ved at forelægge dem for Nomenklaturudvalget for den fælles

Toldtarif i henhold til forordning (EØF) nr. 97/69.

Kommissionen oplyser endelig, at de nederlandske toldmyndigheder siden februar 1979 har tariferet det omtvistede produkt under position 23.07.

Medlemsstaternes forpligtelse til at forelægge sådanne uoverensstemmelser for det nævnte udvalg følger af EØF-traktatens artikel 5, idet spørgsmålet ikke er omtalt i forordning nr. 97/69.

Sammenfattende foreslår Kommissionen at besvare spørgsmålene fra den forelæggende ret således:

Endelig anfører Kommissionen, at princippet om præjudicielle afgørelsers virkning »inter partes« ikke skal fortolkes så snævert, at det ville betyde, at Det forenede Kongeriges myndigheder ikke er bundet af Domstolens afgørelse i den foreliggende sag.

»Artikel 2 a i forordning (EØF) nr. 974/71 og artikel 11, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 1380/75 skal fortolkes således, at den udførende stat ved betalingen af monetære udligningsbeløb er bundet af den indførende medlemsstats tarifering af det pågældende produkt efter toldtariffen.

Vedrørende det *andet spørgsmål* anfører Kommissionen på grundlag af de oplysninger, der nu foreligger for dens tjenestegrene, at det pågældende produkt anvendes til fremstilling af et bestemt kalvefoderprodukt, og at det ligeledes fremstilles og sælges som »råvare« til fremstillingen af foderstoffer.

Et produkt, der består af 90 % majsstivelse, 5 % calciumklorid og 5 % magnesiumklorid, skal — når det er underkastet en varmebehandling og anvendes som råvare ved fremstillingen af foderstoffer — i overensstemmelse med Kommissionens foreløbige afgørelse tariferes under position 23.07 B I c 1 i den fælles toldtarif.«

Det drejer sig således om »overgangsprodukter«, der i overensstemmelse med den almindelige tariferingsbestemmelse A 1 — hvorefter tariferingen skal ske med hjemmel i positionsteksterne — må anses for »andet tilberedt dyrefoder«, og som sådan efter sin sammensætning må tariferes under position 23.07 B. Disse produkter kan ikke tariferes efter reglerne om »blandinger«. De kan heller ikke henføres under position 35.05, hverken som »opløselig stivelse« (35.05 A) — på grund af tilsætningen af calciumklorid og magnesiumklorid — eller som »stivelsesklister« (35.05 B).

III — Mundtlig forhandling

Firmaet Pesch og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 5. juni 1980.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 8. juli 1980.

Præmisser

1 Ved dom af 2. november 1979, indgået til Domstolen den 8. november 1979, har College van Beroep voor het Bedrijfsleven i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt Domstolen to spørgsmål vedrørende fortolkningen af dels visse bestemmelser i Fællesskabets regler om anvendelsen af monetære udligningsbeløb, dels den fælles toldtarif.

2 Spørgsmålene er rejst under en retssag, hvor der er strid om anvendelsen af artikel 2 a i Rådets forordning nr. 974/71 af 12. maj 1971 (EFT 1971 I, s. 231) som ændret ved Rådets forordning nr. 1112/73 af 30. april 1973 (EFT 1973 L 114, s. 4). Det bestemmes i denne artikel, at »når varer, der er udført fra en medlemsstat, er blevet indført i en medlemsstat, hvem det påhviler at yde et udligningsbeløb ved indførsel, kan den eksporterende medlemsstat, efter aftale med den importerende medlemsstat, betale de udligningsbeløb, der skal ydes« af denne medlemsstat. Til denne bestemmelse har Kommissionen fastsat gennemførelsesbestemmelser i forordning nr. 1380/75 af 29. maj 1975 (EFT 1975 L 139, s. 37), navnlig i artikel 11, stk. 2, hvori det bestemmes, at den udførende medlemsstats betaling af det monetære udligningsbeløb, som skulle ydes af den indførende medlemsstat, er betinget af, »at der føres bevis for afslutningen af toldbehandlingen ved indførsel«, hvilket bevis ifølge samme stykkes andet afsnit tilvejebringes ved fremlæggelse af et særligt eksemplar af fællesskabsforsendelsesdokumentet, benævnt »kontroleksemplaret«.

3 På tidspunktet for de af sagen omfattede forhold, hvilket vil sige i tidsrummet november 1976 til og med oktober 1977, gjaldt reglerne i artikel 2 a i forordning nr. 974/71 for produkter, der udførtes fra Nederlandene til Det forenede Kongerige. Det fremgår af sagens akter, at sagsøgeren i hovedsagen i den nævnte periode fra Nederlandene udførte et antal partier præpareret majs til Det forenede Kongerige. I overensstemmelse med eksportørens angivelser henførte de nederlandske myndigheder varen under pos. 35.05 A i den fælles toldtarif.

4 Under henvisning til bestemmelserne i den nævnte artikel 2 a fremsatte sagsøgeren i hovedsagen over for Hoofdproduktschap voor Akkerbouwprodukten, der er Nederlandenes kompetente organ til gennemførelse af den fælles landbrugspolitik inden for kornsektoren, anmodning om udbetaling af dels det monetære udligningsbeløb ved udførsel, dels det monetære udligningsbeløb ved indførsel til Det forenede Kongerige, som svarede til den nævnte tarifering. Hoofdproduktschap voor Akkerbouwprodukten afslog den sidstnævnte anmodning. Da Hoofdproduktschap gennem en særlig påtegning på det nævnte kontroleksemplar af de britiske myndigheder var blevet underretet om, at disse henførte det omstridte produkt under pos. 23.07 B I c 1 i den fælles toldtarif, hvilken position omfatter et mindre monetært udligningsbeløb ved indførsel til Det forenede Kongerige end pos. 35.05 A, besluttede interventionsorganet at udbetale sagsøgeren i hovedsagen det mindre monetære udligningsbeløb, som svarede til pos. 23.07 B I c 1.

5 Det er således med henblik på at få fastslået, dels rækkevidden af artikel 2 a i forordning nr. 974/71 i et tilfælde som det foreliggende, dels toldtariferingen af de omstridte produkter, at College van Beroep voor het Bedrijfsleven har forelagt Domstolen følgende to præjudicielle spørgsmål:

»1. Skal artikel 2 a i Rådets forordning (EØF) nr. 974/71 og artikel 11, stk. 2, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1380/75 fortolkes således, at den eksporterende medlemsstat — når Domstolen endnu ikke har truffet afgørelse om tariferingen af et produkt efter den fælles toldtarif — ved fastsættelsen af det monetære udligningsbeløb, som denne medlemsstat skal udbetale ved importen af det pågældende produkt til den importerende medlemsstat, fuldt ud er bundet af den vurdering, som er foretaget af den importerende medlemsstat og meddelt den eksporterende medlemsstat, med det resultat, at den eksporterende medlemsstat — når der efter dennes vurdering af varens sammensætning og dens tarifering efter den fælles toldtarif ikke skulle betales noget monetært udligningsbeløb ved eksport, eller der skulle betales et lavere beløb — i overensstemmelse hermed er forpligtet til ved import af produktet til den importerende medlemsstat ikke at betale noget monetært udligningsbeløb eller at betale et lavere beløb,

eller

skal de fællesskabsretlige bestemmelser fortolkes således, at den eksporterende medlemsstat også ved tildeling af monetære udligningsbeløb ved import til en anden medlemsstat, træffer endelig afgørelse om betaling og fastsættelse af de beløb, der skal udbetales?

2. Skal et produkt, som består af 90 % majsstivelse, 5 % calciumklorid og 5 % magnesiumklorid, henføres under position 35.05 A, position 23.07 B I c 1 eller under en anden position i den fælles toldtarif?«

Det første spørgsmål

6 Artikel 2 a i Rådets forordning nr. 974/71 af 12. maj 1971 som ændret ved artikel 2 i forordning nr. 1112/73 af 30. april 1973 bestemmer følgende:

»Når varer, der er udført fra en medlemsstat, er blevet indført i en medlemsstat, hvem det påhviler at yde et udligningsbeløb ved indførsel, kan den eksporterende medlemsstat, efter aftale med den importerende medlemsstat, betale de udligningsbeløb, der skal ydes af den indførende medlemsstat. I så fald ydes der intet udligningsbeløb af den indførende medlemsstat for varer med oprindelse i den pågældende medlemsstat. Udligningsbeløbet omregnes ved anvendelse af de pågældende valutaers a vistakurs, således som denne konstateres i løbet af en periode, som skal fastsættes.«

7 Fortolkningen af denne bestemmelse bør ske dels på grundlag af dens ordlyd, dels på grundlag af principperne for funktionen af den mekanisme, som er indeholdt i de monetære udligningsbeløb, således som det er fastlagt i artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 974/71. Som det fremgår af denne forordning, hviler den nævnte mekanismes funktion fortrinsvis på hver enkelt medlemsstats anvendelse af monetære udligningsbeløb til udligning af deres egen valutas overskridelse af en fastsat grænse for udsving. Med henblik herpå bestemmer artikel 1, stk. 1, i den nævnte forordning, at såfremt en medlemsstat i handelsøjemed tillader en kurs for sin valuta, der opad eller nedad overskrider den nævnte grænse, så »opkræver« eller »yder« den monetære udligningsbeløb ved henholdsvis indførsel eller udførsel af landbrugsprodukter som angivet i samme artikels stk. 2, idet bestemmelsen således

giver udtryk for, at opkrævningen eller ydelsen af monetære udligningsbeløb ved den enkelte indførsel eller udførsel henhører under den medlemsstat, hvor de omhandlede produkter indføres, eller hvorfra de udføres. Forordning nr. 1112/73, der indeholder den omstridte artikel 2 a, indgår i denne ordning. Som det fremgår af forordningens fjerde betragtning, er den baseret på princippet om, at »hver medlemsstat udligner de udsving, der opstår som følge af udviklingen for dens valuta«, således at det ikke har været hensigten, at denne forordning skulle ændre på de principper, der gælder for ordningen med monetære udligningsbeløb.

8 Ved at bestemme, at den eksporterende medlemsstat ved indførsel af varer til en medlemsstat, »hvem det påhviler at yde« et udligningsbeløb ved indførsel, efter aftale med den importerende medlemsstat kan betale det udligningsbeløb, der skal ydes af den indførende medlemsstat, viser bestemmelserne i forordningens artikel 2 a, at den ikke har til formål at overføre kompetencen til »at yde« de monetære udligningsbeløb ved indførsel til en anden medlemsstat til den eksporterende medlemsstat, men blot har skullet åbne mulighed for, at den eksporterende medlemsstat — efter aftale med den indførende medlemsstat og for dennes regning — kan »udbetale« det monetære udligningsbeløb ved indførsel, som den indførende medlemsstat selv skal yde.

9 Disse regler stemmer i øvrigt overens med de for anvendelsen af den fælles toldtarif gældende almindelige principper, der regulerer de monetære udligningsbeløbs funktion. Det må således lægges til grund, dels at fastsættelsen af de monetære udligningsbeløb, der gælder ved indførslen eller udførslen, er knyttet til den toldtarifering, som er fastsat for de importerede eller eksporterede produkter, dels at anvendelsen af den fælles toldtarif ved den enkelte import eller eksport henhører under henholdsvis den importerende og den eksporterende stat. Det skyldes netop den snævre forbindelse mellem anvendelsen af den fælles toldtarif og anvendelsen eller fastsættelsen af de monetære udligningsbeløb, at den nævnte artikel 2 a sondrer mellem udbetalingen af monetære udligningsbeløb ved indførsel af den udførende medlemsstat og beløbenes ydelse af den indførende medlemsstat, og derved angiver, at den udførende medlemsstat ved udbetalingen af de monetære udligningsbeløb, som skal udredes af den indforende medlemsstat, er bundet af sidstnævnte stats toldtarifering for de pågældende produkter i forbindelse med deres indførsel.

10 Kommissionens forordning nr. 1380/75 af 29. maj 1975 (EFT 1975, L 139, s. 37) om gennemførelsesbestemmelser vedrørende monetære udligningsbeløb støtter denne fortolkning. Det bestemmes således i artikel 11, stk. 2, at når en udførende medlemsstat gør brug af den ret, der er hjemlet i artikel 2 a i forordning nr. 974/71, er medlemsstatens betaling af det monetære udligningsbeløb, som skulle ydes af den indførende medlemsstat, blandt andet betinget af, »at der føres bevis for afslutningen af toldbehandlingen«. Da toldbehandlingen ved indførsel nødvendigvis omfatter tarifering af de pågældende varer i overensstemmelse med den tarifering, som er blevet fastsat af de nationale myndigheder i den indførende medlemsstat, følger heraf, at under den i bestemmelsen etablerede ordning binder den toldtarifering, som er blevet fastsat af den indførende medlemsstat, den udførende medlemsstat med hensyn til udbetaling af monetære udligningsbeløb ved indførsel. Under denne synsvinkel bestemmes det endvidere i artikel 10 a i nævnte forordning nr. 1380/75 med de i Kommissionens forordning nr. 1556/77 af 11. juli 1977 (EFT 1977 L 173, s. 10) indeholdte tilføjelser — vedrørende fællesskabsforsendelser og det almindelige tilfælde, hvor den enkelte medlemsstat selv udbetaler de monetære udligningsbeløb, som den skal yde — at den toldtarifering, som anvendes af de kompetente myndigheder ved produktets toldbehandling for overgangen til forbrug, skal meddeles til afgangstoldstedet.

11 En sådan ordning er naturligvis egnet til at skabe vanskeligheder for de erhvervsdrivende i samhandelen mellem medlemsstaterne, i det omfang den toldtarifering, som anvendes af den udførende medlemsstat, afviger fra den, som den indførende medlemsstat fremsætter. Sådanne vanskeligheder kan imidlertid ikke tilskrives de omstridte bestemmelser i artikel 2 a i forordning nr. 974/71, og kan også opstå uden for disse bestemmelsers område, eftersom de skyldes en lakune i reglerne for anvendelsen af den fælles toldtarif. Da tariffens anvendelse henhører under de nationale myndigheder i de enkelte medlemsstater, kan en ensartet toldtarifering for samme produkt ikke sikres, før den er blevet fastlagt for hele Fællesskabet ved hjælp af de i fællesskabsretten indeholdte fremgangsmåder. På fællesskabsrettens nuværende stade er — bortset fra den i EØF-traktatens artikel 177 fastsatte fremgangsmåde, som kan anvendes af nationale domstole, for hvilke berørte importører og eksportører kan anlægge sag — den eneste fremgangsmåde, som fællesskabsretten hjemler til sikring af en ens toldtarifering af varer i

tilfælde, hvor — som her i sagen — den indførende medlemsstat fastsætter en anden tarifering end den, som den udførende medlemsstat benytter for samme produkt, den adgang, som de berørte medlemsstater i medfør af artikel 2 i Rådets forordning nr. 97/69 af 16. januar 1969 (EFT 1969 I, s. 10) har til at forelægge problemet om produktets toldtarifering for det i medfør af samme forordnings artikel 1 oprettede Nomenklaturudvalget for den fælles Toldtarif.

12 Det første spørgsmål må herefter besvares således, at artikel 2 a i Rådets forordning (EØF) nr. 974/71 og artikel 11, stk. 2, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1380/75 skal fortolkes således, at den udførende medlemsstat ved fastsættelsen af det monetære udligningsbeløb for indførsel til en anden medlemsstat er bundet af den tarifering, som sidstnævnte stat anvender for den pågældende vare. Hvis derfor den tarifering, der anvendes af den indførende medlemsstat, ikke omfatter udligningsbeløb eller omfatter et udligningsbeløb, der er mindre end det, der følger af den udførende medlemsstats tarifering, så skal sidstnævnte stat enten ikke udbetale monetære udligningsbeløb ved indførslen, eller udbetale et mindre udligningsbeløb, svarende til den indførende medlemsstats tarifering.

Det andet spørgsmål

13 I det andet spørgsmål har den forelæggende ret anmodet Domstolen om at fortolke visse bestemmelser i den fælles toldtarif med henblik på at få fastslået, hvorvidt produkter, som de her i sagen omhandlede, henhører under pos. 35.05 A eller under tariffens pos. 23.07 B I c 1.

14 Pos. 35.05, der indgår i kapitel 35 om »proteiner, lim og klister«, omfatter, som det fremgår af dens ordlyd, opløselig »stivelse«. Pos. 23.07 B I c 1, der indgår i kapitel 23, omfatter bl. a. — foruden såkaldte »fish solubles« og »whale solubles« — af andre varer af tilberedt dyrefoder »med indhold af stivelse på over 30 vægtprocent« og »uden indhold af mælkeprodukter eller med indhold af mælkeprodukter på under 10 vægtprocent«.

15 Ifølge de i spørgsmålet indeholdte oplysninger er der tale om et produkt, der består af 90 % stivelse, 5 % kalciumklorid og 5 % magnesiumklorid. Da det drejer sig om stivelse, der ifølge sagens oplysninger har været undergivet en ikke-kemisk behandling med henblik på at gøre stivelsen opløselig, kan produktet hverken henføres under pos. 11.08 A I, der omfatter ubehandlet majsstivelse, eller under »stivelsesklister« i pos. 35.05 B. Herefter, og under hensyntagen til produktets sammensætning, er de eneste positioner, som kan komme i betragtning ved produktets tarifering, positionerne 23.07 B I c 1 og 35.05 A i den fælles toldtarif.

16 I »Almindelige tariferingsbestemmelser vedrørende nomenklaturen i den fælles toldtarif« bestemmes det i pkt. A 1, at tariferingen af en vare principielt »skal ske med hjemmel i positionsteksterne og de til afsnit og kapitler knyttede bestemmelser«. Det er endvidere fastsat i disse bestemmelsers pkt. 3 a, at når det kan komme på tale at indføre en vare under to eller flere positioner, skal »en position med mere specificeret varebeskrivelse ... foretrækkes for positioner med mere almindelig varebeskrivelse«.

17 Det må lægges til grund, at det omhandlede produkt specielt er bestemt til foderbrug, eller i det mindste tjener som basisprodukt i foderstofindustrien. Ud fra de nævnte almindelige tariferingsbestemmelser må det således tiltrædes, at produktet på grund af sit hovedformål falder ind under begrebet »dyrefoder« i kapitel 23 i den fælles toldtarif og bør henføres under »foderstoffer« eller i det mindste under »andet tilberedt dyrefoder«, som omfattes af pos. 23.07. Ud fra sin sammensætning bør det mere præcist henføres under toldposition 23.07 B I c 1.

18 Det forhold, at det omstridte produkt — som anført af sagsøgeren i hovedsagen — på grund af sin stærke koncentration af kalcium og magnesium — ved direkte anvendelse skal benyttes i små mængder i mælkefodererstatninger, ændrer intet ved, at produktets hovedformål, uanset i hvilke mængder det skal benyttes, er at indgå i dyrefoder, og forholdet er således ikke tilstrækkeligt til at ændre produktets tarifering som et af pos. 23.07 omfattet foderstof.

19 Det andet spørgsmål må herefter besvares således, at et til foderstoffer bestemt produkt, der består af 90 % ikke-kemisk behandlet majsstivelse, 5 % kalciumklorid og 5 % magnesiumklorid, henhører under pos. 23.07 B I c 1 i den fælles toldtarif.

Sagens omkostninger

De udgifter, der er afholdt af Det forenede Kongeriges regering og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale domstol, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (første afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt den af College van Beroep voor het Bedrijfsleven ved dom af 2. november 1979, for ret:

1. **Artikel 2 a i Rådets forordning (EØF) nr. 974/71 og artikel 11, stk. 2, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1380/75 skal fortolkes således, at den udførende medlemsstat ved fastsættelsen af det monetære udligningsbeløb for indførsel til en anden medlemsstat er bundet af den tarifering, som sidstnævnte stat anvender for den pågældende vare. Hvis derfor den tarifering, der anvendes af den indførende medlemsstat, ikke omfatter udligningsbeløb eller omfatter et udligningsbeløb, der er mindre end det, der følger af den udførende medlemsstats tarifering, så skal sidstnævnte stat enten ikke udbetale monetære udligningsbeløb ved indførslen, eller udbetale et mindre udligningsbeløb, svarende til den indførende medlemsstats tarifering.**

2. Et til foderstoffer bestemt produkt, der består af 90 % ikke-kemisk behandlet majsstivelse, 5 % kalciumklorid og 5 % magnesiumklorid, henhører under position 23.07 B I c 1 i den fælles toldtarif.

O'Keeffe Bosco Koopmans

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 18. september 1980.

For justitssekretæren

J. A. Pompe

Assisterende justitssekretær

A. O'Keeffe

Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT H. MAYRAS FREMSAT DEN 8. JULI 1980 [1]

Høje Domstol.

I — I perioden fra den 19. november 1976 til den 18. oktober 1977 udførte firmaet Pesch, Voorthuizen, Nederlandene, til Det forenede Kongerige flere partier inddampet majsstivelse indeholdende 5 % kalciumclorid og 5 % magnesiumclorid. Firmaet køber dette produkt direkte hos en nederlandsk fabrikant og sælger det derpå i Nederlandene og andre steder til foderstoffabrikanter, som blander det i skummetmælks-eller vallepulver, der under navnet »Denkavit« anvendes som kalvefoder.

Dette produkt er omfattet af ordningen med monetære udligningsbeløb, hvilket vil sige, at det giver ret til ydelse af monetære udligningsbeløb, når det udføres fra en stat med en opskrevet valuta til en stat med en nedskrevet valuta, og når det indføres til en stat med en nedskrevet valuta fra en stat med en opskrevet valuta.

Ved udførslen fra Nederlandene, som har en stærk valuta, blev produktet af toldmyndighederne henført under toldposition 35.05 A. Denne position, der

1 — Oversat fra fransk.